

nosti, že zaměstnání Marie M. u Sch. nebylo jejím hlavním zaměstnáním a hlavním pramenem výživy, hodnotil tedy jednak domácí práci Marie M. s hlediska zaměstnání vedlejšího, jednak posuzoval samostatně a pro sebe její zaměstnání u Sch. a nikoliv úhrn prací domácích, ač ze spisů jest patrné, že práce domácí nekonala pouze pro jmenovaného zaměstnavatele. Bylo proto stížnosti vyhověti a nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss. — — —

Č. 9792.

Chudinství: * Obec bydliště podporovaného je povinna platiti příplatek, v § 4 zák. č. 43/29 uvedený, z plných 500 Kč, třebaž stát vzhledem na ustanovení § 3 odst. 3 cit. zák. do starobní podpory včítá jiný příjem podporovaného.

(Nález ze dne 2. dubna 1932 č. 9231/30.)

Věc: Městská obec P. proti zemskému úřadu v Praze o příplatek k státní starobní podpoře.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Okresní úřad v P. přiznal výměrem z 15. července 1929 Marii T. státní starobní podporu podle zák. č. 43/29 v roční částce 260 Kč, započítav podle § 3 odst. 3 tohoto zák. do starobní podpory, činící ročně 500 Kč, částku 240 Kč, kterou dostává jmenovaná ročně od svého syna. Zároveň vyměřil podle § 4 tohoto zák. příplatek 15%, který stěžující si obec jako obec bydliště podporované osoby má poskytovat, roční částkou 75 Kč. Nař. rozhodnutím nevyhověl zemský úřad v Praze odvolání obce, podanému z toho výměru, z těchto důvodů: »Podle ustanovení § 3 odst. 3 cit. zák. započítává se jakékoli zaopatření, pokud spočívá na právním titulu, pouze na státní starobní podporu, nikoli však na příplatek obce bydliště. Příplatek tento vyměřuje se podle jasného znění § 4 cit. zák. z peníze 500 Kč, resp. 300 Kč a jest odstupňován jediné podle počtu obyvatel obce bydliště, nikoli však podle výše povolené státní starobní podpory.«

Stížnost vytýká tomuto rozhodnutí nezákonnost a dovolávajíc se ustanovení § 3 odst. 3 a § 4 odst. 1 zák. č. 43/29, dovozuje, že podle nich 15% příplatku obce k starobní podpoře vztahuje se toliko na tu částku, kterou podporovaná osoba dostává od státu, nikoli však na jiné zaopatřovací požitky, jež se na státní podporu započítávají. Činí-li tato státní podpora v daném případě 260 Kč, lze 15% příplatek obce počítati toliko z této částky, jež jest státní starobní podporou. Připouští-li zákon snížení státní starobní podpory v důsledku jiných zaopatřovacích požitků, nemůže činiti opak u příplatku obce, neboť jinak mohlo by se státi, že by obec musila platiti více než stát.

Nss neshledal stížnost odůvodněnou.

Podle § 3 odst. 1 zák. o státních starobních podporách č. 43/29 činí starobní podpora pro jednu osobu 500 Kč ročně. Odstavec 3. tohoto pa-

ragrafu pak ustanovuje, že jakékoli zaopatření, jehož se žadateli dostává, ať na penězích či na dávkách naturálních, pokud spočívá na právním titulu, započítává se na starobní podporu státní. Ke státní starobní podpoře poskytne obec bydliště podporovaného příplatek z peníze 500 Kč, případně 300 Kč (jde-li o dvě podporované osoby, žijící ve společné domácnosti), odstupňovaný podle počtu svých obyvatelů (§ 4 cit. zák.).

Na sporu jest otázka výkladu tohoto zákonného ustanovení, totiž otázka, zda v tom případě, bylo-li na starobní podporu státní započteno nějaké zaopatření podle 3. odst. § 3, sluší se příplatek obce bydliště podporovaného vyměřiti přes to z celé částky 500 Kč, resp. 300 Kč, jak za to má žal. úřad, či jen z oné částky, kterou poskytuje stát podporované osobě skutečně ze svých prostředků, t. j. z částky zbývající z peníze 500 Kč, resp. 300 Kč, po odečtení jiného jejího zaopatření. Odpověď na tuto otázku dává zákon sám v 1. odst. § 4, v němž se praví, že »ke státní podpoře poskytne obec bydliště podporovaného příplatek z peníze 500 Kč, případně 300 Kč«. Z tohoto doslovu zákona plyne docela jasně a nepochybně, že početním základem pro vyměření příplatku obce jest vždy částka 500 Kč, resp. 300 Kč, neboť jen z nich vypočte se příplatek ten, jehož výše řídí se počtem obyvatelů obce, o kterou jde. Stížnost přehlíží tento doslov zákona, který však pro jeho interpretaci jest především rozhodný. Výklad, jaký dává stížnost 1. odst. § 4, mohl by býti uznán snad správným jen tehdy, kdyby v něm nebylo výslovného ustanovení, že příplatek ke státní podpoře starobní poskytnouti jest z peníze číselně tam uvedeného. Výhody, kterou zákon dává státu pro snížení starobní podpory jím vyplácené za předpokladů uvedených ve 3. odst. § 3, nemůže se stěžující si obec úspěšně se dovolávat také pro snížení svého příplatku proto, poněvadž znění 1. odst. § 4 to vylučuje a v žádném jiném ustanovení zákona pro opačné stanovisko stížnosti opory není. Z toho, že zákon připouští snížení státní starobní podpory z důvodu jiného zaopatření podporované osoby ve 3. odst. § 3, neplyne nezbytně jako nutný logický důsledek, že by proto již musil býti snížen také příplatek obce, když v následujícím paragrafu mezi plnou státní podporou podle 1., resp. 2. odstavce § 3 a podporou redukovanou podle 3. jeho odstavce při stanovení výše příplatku obce zákon nečiní rozdíl a stanoví příplatek ten jednotně a bez výjimky pro všechny případy z částky 500 Kč, resp. 300 Kč jako jedině rozhodného základu pro jeho vyměření.

Z těchto úvah vyplývá, že nař. rozhodnutí, které vychází z právního názoru, že při vyměření příplatku obce nesejde na výši povolené státní podpory z prostředků státních, nelze vytýkati právem nezákonnost, protože stížnost byla zamítnuta jako bezdůvodná.

Č. 9793.

Pojištění pensijní: * Návrh nositele pojištění na vydání redukované premiové rezervy podle § 68 odst. 1 zák. č. 89/20 je nárokem